
Ehl-i Beyte Borcumuz

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. صَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Allah'a iman etmek, ancak Muhammed aleyhisselama da peygamber olarak iman etmekle mümkündür. Bu iki imanın bütününe iman diyoruz biz.

Sadece Allah'a iman etmek, mümin olmak için yeterli değildir. Sadece Muhammed aleyhisselama iman etmek de mümin olmak için yeterli değildir. Bir insan Allah'a iman edecek, Muhammed aleyhisselama iman edecek; böylece müminlik kapısından girmiş olabilir. Bir insanın "Muhammed aleyhisselamın peygamber olduğuna iman ediyorum" demesi hepimizin, çocukların bile tahmin edebileceği gibi tarihten bir insanın var olduğunu kabul etmek, onun büyüklüğünü kabul etmek, 571 yılında doğduğunu kabul etmek, yetim büyüdü, öksüz büyüdü, çok iyi insandı, saygın birisiydi, Muhammedü'l-emin olarak anılıyordu, düşmanları bile onu seviyordu, doğumu mübarekti kutluydu, çok iyiydi, çok ibadet yapardı, çocukları çok severdi, kadınlara çok merhamet gösterirdi, Hatice ile arası çok iyiydi, Aişe'yi çok severdi... Bunların hiç biri iman değil. İman bunlar değildir.

Aişe'yi çok severdi, kadınlara hürmet ederdi, saygı gösterirdi filan; bunlar herhangi bir insan için söylenebilir sözlerdir. Mesela bunun en çarpıcısını ben söyleyeyim: Müşrikler, Allah Teâlâ'nın cehennem kütüğü olarak tanıttığı müşrikler, yalan söylemezlerdi. Mekkeli müşrikler ikram sahibi insanlardı. Sözlerinde dururlardı, ahit bozmazlardı. Haram aylarda yani senenin dört ayında cinayet işlemezlerdi. Akrabaya sılayı rahime çok önem verirlerdi. Müşrikleri övmüş olmadım ki şimdi ben. Sevmediğim hâlde, cehennem kütüğü olduklarına inandığım hâlde, onlardaki bazı özellikleri zikretmiş oldum.

Abdullah'ın oğlu Muhammed aleyhisselam çok iyi insandı. Yüzü parlaktı. 571'de doğdu, yedi çocuğu oldu... Bu özellikleri saymak, şiirler söylemek, Allah onu çok seviyordu, miraca çıktı, bütün siretini baştan sona şiir şeklinde veya nesir şeklinde tekrar etmek, hatta günde 33 defa bunu tekrar etmek, 99 defa tekrar etmek ne ibadettir ne imandır, ne de bir sevap kaynağıdır. Çünkü Allah'a iman etmek, Muhammed aleyhisselamı peygamber olarak kabul etmektir. Peygamber olarak Muhammed aleyhisselamı kabul etmek de ona itaat etmektir. İtaat edilen bir peygamber değerli bir peygamberdir.

Evet, bu itaat de sevgiden kaynaklıdır. Demek ki iman etmemiz, Muhammed aleyhisselama iman etmemiz onu sevmemizi, itaat etmemizi gerektirmektedir. Bu itaat de baştan savmak veya başka alternatif bulamamaktan kaynaklanmayacak. Onu Allah'ın gördüğü gibi mübarek, değerli ve daha iyisi olmayan, daha değerlisi, daha faziletlisi olmayan, insanların en iyisi olarak görüp, yürekte yerleşmiş bir saygınlıkla itaat edeceğiz. Hürmet edeceğiz. Bu itaatımız imanımızın gereği olduğu için, mümin olmak ancak ona itaat etmekle mümkün olacağından, biz Resûlullah aleyhisselam ve onu yansıtan her şeye hürmetkâr,

saygılı, itaatkâr olmaya mecburuz. Bunun için bir odun parçasını o ‘misvak’ diye adlandırdığından, hürmetle tutar kaldırırız. Bunun için Medine’de yetişen hurmanın glikoz oranı daha az veya daha çok bile olsa onu dünyanın en iyi hurmasından daha iyi görürüz. Medine’nin saygınlığından dolayı. Bunun için sünnet kelimesini fakihler sevabı veya günahı açısından kula hesabı sorulmayacak ibadetler arasında saymış olsalar bile, yani fıkıh açısından, sünneti terk etmenin günahı yoktur dense bile, sünneti biz din olarak, Resûlullah aleyhisselam Efendimiz’in kendisi olarak görürüz. Farzlara önem verip sünnetleri ihmal etmekten hayâ ederiz. Yapamadığımızdan Allah’a sığınırız ama o ayrı bir konu. Yüreğimizde sünnete karşı bir laubalilik, önemsememek gibi bir tavır olmaz. Neden? Çünkü Abdullah’ın oğlu Muhammed’in peygamber olduğuna iman etmek ancak onu ve sünnetini, mirasını tazimle, saygıyla karşılayarak ispat edilebilecek bir iddiadır. Müşrikler bile yabancılar, “bu Muhammed sizin aranızdan çıkan, yalan konuşan birisi midir, bir peygamberlik iddiasında bulunmuş olmuş olmasın?” dediklerinde Lat, Menat, Uzza’nın önünde secde eden, o cehennem kütükleri olarak Kur’an’ın tanıttığı insanlar bile, savaştıkları, ezmek istedikleri, ashabını öldürmek istedikleri Abdullah’ın oğlu Muhammed için “o yalan konuşmaz” demişlerdir. “O yalan konuşmaz.”

Akrabasıyla bağını koparır mı, diye sorsan yok öyle bir şey yapmaz. Size kendini kayıracak bencil bir şey emrediyor mu, diye sorulduğunda yok, yok, adaletten yanadır. Hem öldürmek istediler, hem Muhammed yalan konuşmaz dediler. Onu övdüler. “İçimizdeki en saygın odur, keşke şu peygamberlik iddiasında bulunmasaydı” dediler. Biz 14 asır sonra gelip filan törende filan şekilde, “peygamber kadınlara çok nazik davrandı” diye naatlar dizsek, şiirler okusak, Ebu Cehil’lerin yaptığından daha fazla bir iş yapmış olmayız. Sabahtan akşama kadar “çok değerliydi peygamber, çok güzeldi” demenin herhangi bir değeri yoktur. Böyle bir talep de yoktur. Mücerret hâliyle bu şekilde bir talep bizden istenmemiştir. Bizden istenen “itaat edin, peşinden gidin.”

Müşrikler de övdüler; peşinden gitmediler. Bizim vazifemiz şiir yazmak, güzel övgüler yapmak, toplantılar yapmak, buketler yapıp insanlara dağıtmak değildir. Bir sünnetini daha yaşanılır hâle getirmektir. Onun bizden istediği şeylerin bizim için değeri vardır. Övmeyi müşrikler de yapmışlardır, belki onların övgüsü bizim övgümüzden çok daha değerlidir. Koz olarak onları kullanıyoruz şimdi. Müşrikler bak neler demişler, diyoruz. Düşmanları tarafından bile emin, güvenilir biri olarak görüldüğünü övünerek söylüyoruz. Bir nokta daha ileri gitmemiz için itaat ederiz. Müşriklerden bir basamak daha yukarı çıkmış oluruz.

Kural şu: Allah’a iman etmek, Peygamber’e iman etmeyi zorunlu hâle getiriyor. Peygamber aleyhisselama iman etmek de ona itaat etmeyi, itaat etmek de sünnetini saygın hâle getirmeyi, sünnetini hayat olarak görmeyi, huzur kaynağı olarak görmeyi gerektirmektedir. Bundan aşağısı, yani itaat edilmeyen bir Peygamber’in törenlerle övülmüş olması, güllü, sembollü, çiçekli nesnelere takdir ediliyor gibi gösterilmesinin din açısından herhangi bir değeri yoktur. Peygamber aleyhisselama karşı bir başka vazifemiz de onun ahlakını ahlakımız edinmektir. O ahlak olarak ne ile temayüz etmiş, ne ile sıyrılmışsa Müslüman olarak ben de becerebildiğim kadar, tam onun gibi olmak mümkün değil, büyük bir ahlak üzerine olduğu Kur’an’la sabit olan Peygamber kadar olmak elbette mümkün değil

ama yolunda olmak, hasretiyle yaşamak, imrenerek yaşamak mümkündür. Allah da o zaman beceremediğimiz hâlde, imrenerek, özenerek taklit etmek istediğimiz Peygamber'in ecrini tam bir şekilde bize verebilir.

Peygamber ahlakıyla ahlaklanmak da bizim için en önemli 'onu peygamber olarak kabul etme' gereklerinden birisidir.

Bir başka gerek de, Peygamber'imizin ismini uluorta anmama gereğidir. Allah, kitabı Kur'an'da Peygamber'in isminin anılmasına dair edebini temelini göstermiştir. Allah da, Peygamberi de, melekler de, herkes hangi edep üzerine olacağımıza dair bir çizgide duruyor. Allah ve melekler, Peygamber'imizi salat ve selam ile anıyorlar. "Ey iman edenler, siz de şimdi Peygamber'i salat ve selam ile anın" diye Kur'an talimat veriyor. Ne yazık ki kardeşler, bu ayet "Allah ve melekler, Peygamberi'ne salat ediyorlar. Ey iman edenler, siz de Peygamber'e salat edin, selam edin." diye Allah emrediyor, bu bir teamül gereği her cuma günü hutbeye çıkan imam tarafından, hatip tarafından müminlere hatırlatılıyor. Her mümin bu emri her hafta duyduğu hâlde bin kişinin, belki iki bin kişinin bu ayeti dinlediği bir cuma hutbesinde göklere doğru 'AllahummesallialâMuhammed' sesini duyamıyorsunuz. Bu ne gariptir. Allah emrediyor. 1400 senedir hatipler hutbeye, hatta ve hatta bizim memleketimizde yaygın olan, hatibin hutbeye çıkışı esnasında bu ayet müezzin tarafından okunuyor. Ne müezzin okuduğunda ne hatip okuduğunda, cuma namazının mümin olduklarına şahadet ettiği insanlar tarafından Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'e salavat getirilmiyor.

Allah'ın birinci emri yani hutbedeki bu emrine bile itaat edilmiyor olduktan sonra hutbede anlatılan şeyleri kim dinleyecek, kim amel edecek, kimi inandıracaksın sen. Allah "salat getirin Peygamber'e" diyor. Salavat sesi yükselmüyor. Hatip orada "filan işi yapın, filan iş iyidir" dese kim dinleyecek hatibi. Yani şurada konumuzdan olmamak haddine rağmen, meselemiz içerisinde değil ama değinmeden geçmeyi uygun görmedim. Bir cuma hutbesinde Allah'ın emri açık ve seçik bin kişiye, beş yüz kişiye veya yirmi kişiye, cuma namazı kılmak için, cuma emrini yerine getirmek için gelmiş olanlara bile Allah'ın bu emri anlatılıyor. İtaat edilemiyor. Hâlbuki mümin olmanın gereklerinden biri 'Muhammed' dememektir. 'Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem' demektir, 'Muhammed aleyhisselam' demektir. Bu mümin olmanın bir numaralı farklarından birisidir. Cuma namazlarında bile bunun eksikliğini görüp kahroluyoruz. Hemen cevap hazır: "Bu ne demektir bunu anlamıyoruz biz." E Allah'tan utan, altmış senedir o camide cuma hutbesi dinliyorsun da hâlâ ne dendiğini anlamıyorsan ne edeyim ben şimdi.

Belki caminin sütunları bile anlamıştır bunu. Nice sütunlar, ağaç kütükleri, hurma kütükleri buna itaat ettiler de bir kenara kütük diye atıldıkları zaman gözyaşı akıttılar "artık Resûlullah anılmayacak yanımızda" diye. Kütükler bile onu takdir ettiler. Ağaç kütükleri bile onun ismine tazim gösterdiler, cuma namazında Allah'a itaatini beyan etmek için gelmiş insanlar bile Allah'ın bu açık emrine itaat etmekte maalesef bir pratiklik gösteremiyorlar. Gösteremiyoruz. Bu kimin kabahatidir? Bunu bilemiyorum. Hutbeyi öğretemeyen öğretmenlerin mi? Okuduğu hutbenin şuurunda olmayan hatibin mi? Bilemiyorum. Sebebini bilemiyorum ama ortada bir eksikliğimiz var. Cuma namazında bile 'sallallahu aleyhi ve sellem' demeyi beceremiyoruz. Meselenin özeti budur.

Demek ki biz ümmet olarak, Ebu Cehil'in övdüğü gibi Peygamber'i övmekle iş yapmış olmuyoruz. Ama Ebu Cehil'in yapamadığını yapıyoruz: İtaat ediyoruz, salavat getiriyoruz. Bu ümmet olmanın, ümmet-i Muhammed'den olmanın şartıdır, kanunudur.

Kardeşler, ümmet-i Muhammed'den olmanın, yani Muhammed aleyhisselamın şefaatiyle cennete girebilmenin gereklerinden birisi de ehl-i beyti sevmek ve saygıyla anmaktır. Ehl-i beyt ile alakamız, imanımızla alakalıdır. Ehl-i beyt kim demek?

Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'in hanımları, çocukları ve torunları, bir de kendilerine sadaka almak haram olan onun birinci derecedeki akrabaları. Beni Haşim'in o yakın ailesi –ki Resûlullah aleyhisselamın akrabalarının zekât alması haramdır. Allah onlara Kur'an nassıyla ganimetlerden pay biçmiştir. Peygamber ailesi onun bunun sadakasıyla yaşayacak bir aile değildir. Zira Muhammed aleyhisselam, Allah'ın nazarında o kadar değerli ki ona sadaka getirtmediği gibi onun etrafındaki akrabalarını dahi Müslümanlar'ın zekâtlarına muhtaç görmek istemiyor.

O muhterem, o saygın, ailesi de saygın, evi de saygın, akrabaları da saygın olsun istiyor Allah Teâlâ. Kur'an-ı Kerim, ehl-i beyte saygı gösterilmesini işaretle bize söylüyor: “Ey ehl-i beyt, ey Peygamber'in evi, Peygamber'in ocağında bulunanlar, Allah sizden pisliği uzaklaştırmak ve sizi tertemiz yapmak için o eve koymuştur.” Bitti. Peygamber'in evinde olmak küçük bir olay değil. Muhammed aleyhisselama eş olmak, torun olmak, kızı olmak, erkek evladı olmak kolay değil, basit değil. Ulaşılabilir bir makam değil. Gayret edilerek, diploma alınarak, sertifikalarla filan elde edilir bir şey değildir. Allah nasip edecektir. Ettiği kimseler de kıymetlidirler.

Burada bir kural olarak şunu söylüyoruz: Ehl-i beyt; Resûlullah aleyhisselamın hanımları, 11 hanımı ve çocukları, torunları, o silsilenin devamı, bir de akrabaları arasında ona birinci derecede yakın olan Beni Haşim dediğimiz, Kureyş'in içindeki o kolun adıdır. Ama her hâlükârda, biz özellikle torunları yoluyla devam eden bölümünü ve hanımlarını isim olarak bildiğimizden dolayı, isim isim tek tek bildiğimizden dolayı Resûlullah aleyhisselamın torunları, yani kızları kanalıyla devam eden torunları ve hanımları bizim için ehl-i beyt diye Kur'an'ın andığı kimselerdir diyoruz.

Biz kardeşler, bilerek veya bilmeyerek, şuurlu veya şuursuz bir şekilde her namazda bunu anıyoruz aslında. Ettehiyyâtü'den sonra yaptığımız salavatta Resûlullah aleyhisselamın ehl-i beytini de dua ile anıyoruz, “Muhammed'e salat et, ailesine de salat et” diyoruz. Kim; ailesi, hanımları, torunları, çocukları. Resûlullah aleyhisselama imanımızdan kaynaklanarak göstermek zorunda olduğumuz saygı ve hürmetin en önemli bölümlerinden birisi onun ehl-i beytini, onun gibi görüyor olmamızdır. Sen ehl-i beyte nasıl bakman gerekiyor diye bir inceleme yapacak olsan, Resûlullah'a baktığın gibi bakmak zorunda olduğunu bilmek zorundasın. Ehl-i beyti özellikle vurguluyorum; hanımları, torunları, çocukları ve kendisine zekât haram olan akrabaları. Bunlar Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'in kıyamete kadar “ben ümmet-i Muhammed'denim” diyen herkes tarafından korunması, saygıyla, tazimle anılması gereken insanlardırlar. Bunlara karşı ümmet-i Muhammed medyundur, borçludur.

Herhangi bir şekilde o ailenin içerisinde, o mübarek ailenin içerisinde, Peygamber aleyhisselamı çıkarıp alıp, ondan sonra da gerisini vatandaş statüsünde göremeyiz. İmanımız buna müsaade etmez. Ebu Bekir es-Sıddık radiyallahuanh o ailenin etrafında dolaşan bir aileden olduğu hâlde Resûlullah'ın en yakını, en samimi dostu olduğu hâlde, yemin ederek diyor ki: "Vallahi Resûlullah'ın akrabalık bağı, yani onun akrabalıkla bağı olan, torunu, hanımı olan herhangi bir kişiyle Peygamber'in yakınlığı, benim açımdan bütün sülalemin bana yakınlığından daha değerlidir." Hâlbuki o ehl-i beytten birisi de onun kızıdır. Kayınpederlik makamıyla o da Resûlullah aleyhisselama yaklaşmıştır. Buna rağmen annesini, babasını, kardeşlerini, bütün bağlarını yok sayıyor. Resûlullah akrabalığı benim için her şeyden daha değerlidir, diyor. İman bunu gerektiriyor çünkü. Çünkü şu fani âlemde analık, babalık veya herhangi bir bağ, yani insanın insanla kurduğu bir bağ fanidir. Ölümle bitecek. Lakin Resûlullah ile kurulan bütün bağlar biiznillah kıyamet günü ebedî hayat garantisi olarak karşımıza çıkacak. Elbette onun akrabalığı bizim için mübarektir.

Mesele şudur kardeşler: Allah istiyor ki ve Peygamberi'nin vasiyeti şudur, Peygamberi'nin vasiyeti diyoruz çünkü özellikle "ehl-i beytimi size emanet ediyorum" diye vasiyet ederek gitmiştir: Muhammed aleyhisselamın saygınlığı, büyüklüğü ve vakarı ailesinin içerisinde kalsın. Diğer peygamberler gibi, diğer ümmetler gibi, kızı filan şeyde cezalandırılmış, oğlu suda boğulmuş... böyle bir aile değil Muhammed aleyhisselamın ailesi. O kadar ki, Efendimiz buyuruyor: Âdem aleyhisselamdan bu yana kadar yani Âdem aleyhisselamdan onun ailesine gelinceye kadar, yani babası Abdullah ve Âdem aleyhisselam arasındaki süreçte Muhammed aleyhisselamın dedeleri arasında nikâhında şüphe bulunan tek bir dede yoktur. Babaları, anneleri, dedeleri ve nineleri berrak bir aileden gelmiştir.

Müşrikler, o zamanki müşrikler İbrahim aleyhisselama kadar olan o süreci, babalarının, dedelerinin sürecini çok iyi bildikleri için, Peygamber aleyhisselamın dedelerinin isimlerini ve hayat tarzlarını çok iyi bildikleri için hiçbir şekilde onu itham edemediler. Bir nur küp içerisinde sızdı geldi Resûlullah aleyhisselam Efendimiz. Allah ta Âdem aleyhisselamdan 571 yılında o doğduğu güne kadar o zinciri mukaddes tuttu, mübarek tuttu. Ümmet-i Muhammed de o tarihten kıyamete kadar Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'in ailesini, çoluk çocuğunu, mirasını, ehl-i beytini mübarek tutmaya mecburdur. Ehl-i beytten kim varsa ümmet-i Muhammed'in gözünde değerlidir. Kimdir ehl-i beyt dedik; ailesi. Aile kimden oluşur? Hanımı, çocukları, torunları ve torunlarından devam eden nesli. Resûlullah aleyhisselamın Hatice ile başlayan ve Meymune validemizle son bulan 11 hanımının tamamı ehl-i beyttendir. Dolayısı ile bir mümin, aleyhisselam Efendimiz'in bu 11 mübarek eşini kendi annesi gibi görür. Niye? Kur'an-ı Kerim, "Peygamber'inizin hanımları sizin analarınızdır" diye buyuruyor. Onun hanımları ümmet-i Muhammed'den olan herkesin anasıdır. Analarımızdan daha anadır bizim için onlar. Bu şekilde görürüz. Herhangi bir şekilde bir mümin, Hatice hakkında, Aişe hakkında, Zeynep hakkında, Sevde hakkında değil ileri geri konuşmak, saygısız konuşmak, hâşâ, böyle bir şey olamaz. Saygısızca olabilecek bir kelimeyle bile onları anamaz. Hatice diyemezsin. Hatice radiyallahuanha de. Sevde deme, Aişe deme, Meymune deme. Muhakkak saygıyı gösteren bir kelimeyle an. Bu bir.

İki: Onun maalesef Allah'ın takdiri gereği, erkek çocukları çok küçük yaşta vefat etti. Üç çocuğu da küçük yaşta vefat etti. Nesli tek bir kızından devam etti. Sadece Fatıma

validemizden devam etti. Yedi çocuğunun yedisi de bizim için ehl-i beytten olduklarından dolayı mübarektir. Ama neslinin devam ettiği Fatıma validemiz, yani onun kızı Fatıma validemiz bizim gözümüzde pırlanta filan, mücevher gibi bir şeye benzetilecek şekilde değil, pırlanta dediğin nedir. Mücevher dediğin nedir. ‘Muhammed’in kızı bu, aleyhisselam. Ne mücevheri. Ne imiş mücevher. Teraziye konup tartılan bir şey değil mi mücevher. Şu kadara satılır bir şey değil mi? Fatıma’yı mücevhere, güle, hiçbir şeye benzetemeyiz. Hiç öyle şeylerle ilgisi yok. O isim konacaksa ‘Muhammed’in kızı olarak isim konmuştur bitti. Bundan sonra onu anmak için saygı göstermek için herhangi bir ilave, mücevher veya çiçek ismine ihtiyaç yoktur. Resûlullah aleyhisselamın emaneti. Ondan doğan iki çocuk; Hasan ve Hüseyin radiyallahuanhuma. Onlar da Resûlullah aleyhisselamın neslinin devamı oldukları için çok değerli. Ama bu değer “tarihin en üst noktasında duruyor... bu değer toplumun göz bebeği...” Böyle bir şey değil efendim.

Bu değerın ifadesi şu: İmanımız bu. İmanımız. Toplumsal nostaljik, böyle şeylerle değil, imanımız bu bizim, yani biz meleklere iman ederek, kadere iman ederek, ahiret gününe iman ederek, Kur’an’a iman ederek nasıl Allah’a yaklaşmaya çalışıyorsak, Kur’an’a iman ettiğimiz için Allah bizi kulluğuna kabul etti diye mutlu oluyorsak aynı şekilde Hasan’ı Hüseyin’i, Fatıma’yı, Sevde’yi, Meymune’yi, Hatice’yi, Aişe’yi –radiyallahuanhüm- severek Allah’a imanımızı ispat etmiş oluruz. Tarihten gelmiyor. Filan özelliğinden dolayı gelmiyor. Allah’tan geliyor bize sevmek veya sevmemek duygusu. Biz ehl-i beyti, Allah da bizi sevsin, cennete koysun diye severiz. Bu kadar net, bu kadar açık. Bu bir mübalağa değil. Çünkü ehl-i sünnetin temel esaslarından birisi ehl-i beyti iman gereği sevmektir. Çok mazlum olduğu için, Kerbela’da şehit olduğu için filan değil. Kerbela’da şehit olmasa idi de Şam’da halife olsaydı bizim için bir şey değişmeyecekti. Hüseyin şehit değil de abisi gibi yatağında ölseydi yine biz sevecektik. Zira Kerbela’da şehit düşen Hüseyin radiyallahuanh sevgisiyle Medine’de ölen Hasan’ın sevgisi arasında hiçbir fark yok bizim için.

Çünkü ben kanın kırmızılığına bakarak, ölüm çeşidine bakarak ona sevgi veya hasret ifade etmiyorum. Soyuna bakarak, benim onunla bağına bakarak onu seviyorum ben. Yani Kerbela’da vahşi bir şekilde şehit edilmiş olması, imanımızda bir artma meydana getirmemiştir. Getirmemesi de gerekiyor. Çünkü bir insanın şu şekilde ölmesi veya bu şekilde ölmesi aslında onda olmayan bir meziyeti ona vermez. Hüseyin radiyallahuanh, cennet gençlerinin sultanı zaten. O Medine-i Münevvere’de yatağında uyurken de ölseydi öyleydi, şehit olarak Rabbine kavuştu, yine öyle oldu. Makamı, Allah katındaki değeri, çektiği sıkıntılardan dolayı çoğaldı arttı; ayrı bir konu bu. Ama biz Resûlullah aleyhisselam Efendimiz’in göz bebeğidir diye onu imanımızdan dolayı seviyoruz.

Duygusallıkla iman aynı şeyler değil. O zaman biz filan insan da tank altında parça parça oldu, şu şekilde bombayla bin parçaya bölündü diye onu da Hüseyin gibi mi tutacağız. Mazluma, zulüm görene, zalimin veya kâfirin kılıcı altında parçalanana yüreğimizde bir yer var. Bu duygusallıktan kaynaklanıyor. İnsanız, üstelik de mümin insanız, elbette mazluma karşı içimizde bir şefkat, bir destek, bir bağlılık olur. Ama hiçbir zaman bu ehl-i beyt sevgisiyle özleşecek ve ehl-i beytlik makamına farklılık getirecek düzeyde olamaz. Bütün dünyadaki zulüm çeşitlerinin en ağırı yüzlerce insanın üzerinde tatbik edilse hiçbir şekilde ehl-i beyt bağına yakın bir bağa neden olamaz bu. Acırım, sızlanırım, onun yardımına

koşarım, asırlar geçer bunu unutmam, ayrı bir konu. İman sevgisi ile duygusallıktan kaynaklanan sevginin arasındaki farkı görüyoruz.

Kardeşler, ehl-i beyte saygımız ashab-ı kiram tarafından tatbik edilmiş şeylerdir. Bu ümmetin selefi, geçmişimiz Allah'ın ehl-i beyte saygı gösterilmesini, tazim gösterilmesini emreden, Peygamber'in bu konudaki vasiyetine itaat eden örneklerle doludur. Hz. Hüseyin radiyallahuanhın torunlarından birisi Ömer bin Abdülaziz'den bir şey talep etmek için yanına çıkmış. Şam'da halife Ömer bin Abdülaziz, yanına çıkmış; şunu istiyorum demiş. İsteyen zatın adı da Abdullah. "Bak" demiş Abdullah'a, "Allah rızası için senden rica ediyorum, bir daha bir şey isteyeceğin zaman sakın buraya gelme. Bir kâğıdın kenarına yaz, gönder, ben her dediğini hallederim. Melekler senin benim kapımda beklediğini görmesinler. Helak olurum kıyamet günü." İman bu, bu şekilde iman etmişler. Hâlbuki o da ümmet-i Muhammed'in tebaasından birisi, elbette gelip halifenin kapısında bekleyecek, içeri girecek. O ise Resûlullah aleyhisselamın torununun torununu kapısında görmeyi imanı gereği utanılacak bir şey olarak görüyor. "Yaz gönder, ben sana istediğini hallederim" diyor. İman budur.

Zeyd bin Sabit radiyallahuanh, ashab-ı kiramın âlimlerinden. Annesi vefat etmiş, annesinin cenazesini kıldırmış. Ashab-ı kiramdan yaşayanlar da o cenazeye katılmış şüphesiz. Cenazeden dönerken hayvanına binmek için, hayvanın ayak basılan bir üzengisi var, o üzengisine binmek için ayağını kaldırmış, üzengiye ayağı değmemiş, zorlanmış. İbni Abbas, Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'in amcasının oğlu, ehli beyt, kendisine zekât haram olanlardan birisi. Bakmış ki Zeyd bin Sabit mühim bir insan, üzengiye ayağını oturtmıyor, tutmuş ayağını üzengiye koymuş, yani bir hizmetçinin, bir kapıcının, oteldeki resepsiyon görevlisinin yapacağı bir iş bu. O da "Allah'ını seversen böyle yapma" demiş. Böyle ne yapıyorsun sen demiş. Ehl-i beytten biri olarak benim atımın üzengini tutamazsın sen, demiş. İbni Abbas da "biz Allah'ın kitabını bilen âlimlere hürmetle emrolunduk, boşuna itiraz etme" demiş. Yani sen âlimsin âlime benim böyle yapmam lazım, diyor. Âlim bu. Kur'an'ı en iyi bilen insan. O da eğilmiş, İbni Abbas ondan yaşça küçük olduğu hâlde eğilmiş, elini öpmüş; "biz de ehl-i beyte böyle yapmakla emrolunduk" demiş. Bu karşılıklı saygı, duygusallık gereği filan değil, iman gereği. O âlime hürmet etme ihtiyacı hissediyor, Allah'ın kitabını biliyorsun. Sen de ehl-i beyttensin, ehl-i beytten birinin eli öpülür diyor. Biri birinin üzengisini tutuyor, öteki onun elini öpüyor. Bu ümmet böyle geldi. Bu temeller üzerine kuruldu. Ehl-i beyt bu şekilde ayakta tutuldu.

Tekrar kanunumuzu koyuyoruz: Ehl-i beytten birini sevmemek, beğenmemek veya ayıbını konuşmak imanımız açısından risklidir. Hatice'yi, Aişe'yi, Zeynep'i, ehl-i beytten birini biz tarihten bir insan gibi konuşamayız. Buna imanımız müsait değil. Hatta ve hatta ehl-i beytten olanların kendi aralarında olası bir tartışmayı bile araya karıştıp konuşmayız. Ehl-i beytten filanca filancaya şöyle demiş, Resûlullah'ın hanımlarından biri torunlarından birine şöyle demiş, onu azarlamış diye bir bilgi bize ulaşmış olsa bile biz bu bilgiyi kesinlikle kabul etsek de etmesek de konumuz hâline getirmeyiz. Onu konuşmayız, gündem yapmayız. Bunun tarihte örnekleri var. Bilhassa Ali bin ebi Talib radiyallahuanhtan sonra -o da Resûlullah'ın damadı, Beni Haşim'den yani kendisine zekât haram olanlardan- onunla mesela Aişe annemiz arasında, bir ailenin içinde olabilecek tartışmalar olmuş. Biz onları milyar saygıyla anıyoruz ama onların hepsi Allah'ın kulları. Onlar da masum değildiler. Günahsız değildiler, yanlış iş

yapmaz değildiler. Peygamber aleyhisselama karşı bile uygun olmayan işler yaptıkları oldu. Niye; çünkü Allah, Peygamberi'ni meleklerle evlendirmede. Kadınlarla evlendirdi. Torun olarak ona cennetten çocuklar getirmede. Bir ananın karnından çıkan çocuklar verdi. Onların insan olma özelliği uçmuş değildir. Biz bizim penceremizden bakıyoruz, onları ehl-i beyt oldukları için başımıza taç ediyoruz. Ama onlar Allah'ın önünde kuldurlar. Peygamberi bile Allah'ın kuludur. Kullukları uçmamıştır. Kulluktan terfi etmemişler. Böyle bir imanımız yok bizim. Bize göre ehl-i beyt oldukları için başımızın tacıdır. Ama masum değildiler. Biz onların kendi aralarındaki olmuş veya olduğu iddia edilen sürtüşmelere asla girmeyiz. Aslında ashab-ı kiramın kendi aralarındaki sürtüşmelerine de bulaşmayız.

Yine Ömer bin Abdülaziz'den örnek verelim. Belli bir süreç, huzursuz bir süreç olarak yaşanmış, asırlardan beri ashab-ı kiram arasında yaşanan huzursuzluğun etkileri devam ediyor. Ömer bin Abdülaziz zamanında henüz üzerinden 60 sene geçmiş, çok acı bir dönemde, daha taze idi olaylar o zaman. Bir gün Abdülaziz'e "Ali ile Muaviye arasındaki bu sürtüşmeye ne diyorsun?" demişler. Demiş ki cevap olarak: "Biz o olaydan sonra doğup yaşayıp bu günlere geldik. Dolayısı ile Allah elimizi o kana bulaştırmadı. O zaman yaratılmamış olduğumuz için, yarım asır sonra gelip dilimizi o kana bulaştırmanın âlemi yok." Mümin tavrı. Şu haklıdır, şu siyasette şu konjonktürel durumda iyiydi, uygundu gibi sözler akıllı sözler değil. Allah seni o kandan uzak tuttu, 14 asır sonra gelip kendini o kan bataklığına niye batırıyorsun. Onlar çok üst makamların sahipleri olarak, cennetin en üst mevkilerinin sahipleri olarak büyük bir imtihana tâbi tutuldular. Çok ağır bir imtihana tâbi tutuldular. Hakemlikleri Allah'a kaldı. Birini tutsan öbürünün bir fazileti ortaya çıkıyor, onu tutsan bunun başka bir fazileti ortaya çıkıyor. Sen lüzumsuz yere kendini tehlikeye atıyorsun. Bu mantıkla Allah'ın dostları bakmışlar.

Ehl-i beyt yani Resûlullah aleyhisselamın hanımları, çocukları, torunları, Beni Haşim'den kendisine zekât haram olanlar, bunlar ümmet-i Muhammed'in saygıyla, hürmetle kıyamete kadar anmak zorunda olduğu isimlerdir. Bunlara salat göndermek her müminin vazifesidir. Nitekim namaz kılan her mümin selam vermeden önce, yani namazı terk etmeden önce, işini bitirmeden önce Resûlullah'a ve ehl-i beytine salat gönderir. Bunu bilerek yapsak ne kadar iyi olurdu. Şuurlu bir şekilde bu görevimizi yapsak ne iyi olurdu. Vazifemizdir; bir.

İkinci nokta: Böyle bir imanî hassasiyet hepimizin takdir edeceği gibi beraberinde suiistimal de getirir. Çünkü mümin bir insan, Resûlullah aleyhisselamın ehl-i beytine imanının parçası olarak bakıyor. Ehl-i beyte saygıyı iman görüyor. Yoksa Allah beni cennete koymaz diye düşünüyor. 1 kişi, 5 kişi, 100 kişi, 1 milyon kişi değil, 1 milyar mümin böyle iman ediyor. Böyle düşünmeyen mümin olamıyor zaten. Bazı açığözler bunu değerlendiriyor olabilirler. Ben Peygamber'in soyundanım, diyor olabilirler. Ben Hüseyin'in soyundanım, seyyidim, der. Veyahut da Hasan'ın soyundanım, şerifim, der. Bir Müslüman'ın, karşısındakinin Resûlullah'ın torunlarından biri olduğunu duyunca yapacağı iş bellidir: Saygı. Öbürü de nargilenin başına geçmiş, seyyid hazretleri nargilenin başında, ağzında sigara, sigara molasını nargile ile veriyor, küfrün bini bir para, ezan okunuyor ama seyyid efendi orada oturuyor, bu parayı niye çaldın dediklerinde "biz seyyidiz" diyor. Hiçbir hırsız, Resûlullah'ın soyunu kirletemez. Hiçbir zalim, adaletin peygamberinin soyundan değildir. Nasıl olsa nüfus kütükleri 200 seneden öteye gitmiyor. Bu mübarek Hüseyin'in soyu ne

bereket ki nerde bir ağa varsa torun olarak ona rastlamış. Toprak ağaları hep seyyid. Bu suiistimaldir. Keşke milyonlarca peygamber torunu seyyid bulsak da ellerini öpsek. Bin bir saygı ve tazimle hizmetlerinde bulunsak. Ama gerçek bir seyyid, insanları hizmetçi olarak kapısında tutmaz. Çünkü büyük dedeleri, en büyük dedeleri ne demişti; krallar için ayağa kalkıldığı gibi bana kalkmayın demişti. “Ben Kureyş’ten kuru ekmek yiyen bir kadının çocuğuyum.” Dede öyle diyor, seyyid bey bütün köyü emrinde hizmetçi olarak kullanıyor. Sabah namazında yok ama. Çok yoğun. Gece 1’e kadar nargile partileri sürmüş, sabah namaza nasıl gelsin?

Efendiler, seyyidlik yani Resûlullah aleyhisselamın soyundan gelmek onun sünnetinin, yaşadığın diyardaki en canlı örneği olmak demektir. Bunun için seyyidlik veya şeriflik, yani gerek Hasan efendimizin veya gerek Hüseyin efendimizin soyundan gelmek her şeyden evvel Resûlullah’ın sünneti ile yaşamaktır. Ama buna rağmen ehl-i beytlik kavramına bakışımız bizim ciddidir. Ama bir şartla; Müslüman olacak ve nesebi, şeceresi belli olacak. “Biz seyyidmiyiz.” Nerden biliyorsun? Çünkü seyyidlik kavramı bizden önceki Osmanlı döneminde şecereye dökülmüş, ailelere bu hususta plaketler verilmiş. Yani bayağı ciddi. Şimdiki gibi insanlar soyadı ile yaşamıyordu o zamanlar. Herkes sülalesinin geçmişinin şeceresini taşıyor. Şimdi soyadı buldun mu kurtuluyorsun. Zaten insanlar soyadını da zevklerine göre, şu dağın, bu bağın ismine göre almışlar ama önceki nesiller şecere ile yaşıyorlardı. Kim kimin çocuğu, kim kimin sülalesinin uzantısı olduğu belli oluyordu.

Binaenaleyh, şeceren belli olacak ve bu şecereyi ben alında okuyacağım senin. Hüseyin’in dik duruşu ve azametini sende görmeliyim ben. Sen yeryüzünün en büyük tuğyanı olan Amerikan zulmüyle ittifak edeceksin, beraber Müslüman doğrayacaksın, adı Ömer olana, adı Ebu Bekir olanlara yaşama hakkı vermeyeceksin, ondan sonra seyyidlik diye bir yaftayla benim karşıma dikileceksin. Yok sayarım seni ben. Senin gerçekten nesebin belli olsa bile, o nesebin yüz karasisin sen. Hüseyin Kerbela’ya niçin geldi, sen Kerbela’da kimin desteği ile duruyorsun şimdi. Namaz kılan ve namaz kılanların desteği ile iktidarda olanın emrinde olmayı istemedi Hüseyin. Şu suçundan, bu günahından dolayı. Milyar kere doğru iş yaptı. Allah ondan razı olsun. Sen neredesin, kimin yanında duruyorsun?

Seyyidlik imandan daha değerli bir şey değil. Bir defa Hüseyinlik yolu Allah’ın dini için cihat yoludur. Allah’ın iyi kullarının dışında, arızalı kullarına bile destek vermeme yoludur. Bu nedenle bir defa şeriflik veya seyyidlik, yani bir yolla Resûlullah Efendimiz’in soyuna bağlanmış olmak, ilam gerektirir. Soy şecere bilgisi gerektirir. Ve bidat ehli, zulüm ehli olmamak gerektirir. Toprak ağasından seyyid olmaz. Zalimden seyyid olmaz. Bankada faizde hesabı bulunan Müslüman mı ki seyyid olsun.

Ve biz kati bir şekilde şuna inanırız: Resûlullah aleyhisselamın dışında, onun ehl-i beyti de dâhil, masum insan yoktur. Günahsız insan yoktur. Ehl-i beyt günahları ile beraber, hata işlemişler onlarla beraber ehl-i beyt olma şerefine ulaşmışlardır. Melek oldukları için değil, cennetten geldikleri için değil. Bu nedenle onlar masum olmadıkları için, yani peygamber düzeyinde olmadıkları için, hatalarını herhangi bir hata ne kadar görölüyorsa o kadar görürüz, abartmayız. Onları put yapmadığımız gibi seviyemize de düşürmeyiz. İçki içen, kumar oynayan birisi olabilirler mi? Olur. Kumara, içkiye İslam’da ne kadar ceza

veriliyorsa, ne kadar uzaklaştırılıyorsa o kadar uzaklaştırırız. Ne peygamber düzeyinde görürüz ne de bizim vatandaşlık düzeyimizde, bizimle hemcins ilkokul arkadaşı gibi görürüz.

Ortasındaki seviye nedir? Hak ettikleri seviyedir. Zekâta tenezzül etmeyen, Müslümanlar'ın sadakasını toplamayan, Resûlullah'ın soyundan olmanın onurunu koruyan, dik duran, imamın arkasında birinci safta duran ve nafîle orucunu en azından dedesi gibi dikkatli tutan, heybetine dikkat eden, sinekkaydı tıraş olmayan... Dedesi "müşriklere muhalefet edin, sakal bırakın" diyor bizim seyyid efendinin sakalı yok. E niye? Bu zamanda sakal için uygun değilmiş, seyyidlik uygun ama bu zamanda. Bütün köy hizmetinde olsun senin diye seyyidlik iyi. O zaman seyyidlik çok güzel. Çünkü kız istedin mi kimse yok demiyor. Çünkü burayı sat dedin mi kelepîr fiyata alıyorsun. Seyyidlik o zaman iyi. Sakala geldi mi Peygamber sünneti risk taşıyor öyle değil mi? Niye caminin birinci safında seni görmüyorum? Sen sevgili dedene hayransın da niye Muhammed ismi gözünü yaşartmıyor hiç? Niye herkesten önce 'sallallahu aleyhi ve sellem' sen demiyorsun? Sen dedeni herkes gibi mi karşılıyorsun?

Demek ki seyyidlik sana yamalama bir kavram. Biz Resûlullah'ı iman gereği kendimize peygamber edindiğimiz için, emirlerini de imanımızın bir gereği olarak yaptığımızdan, "ehl-i beytimi size emanet ediyorum" dedi, başımızın üstüne koyduk, bitti. Namazımızda yer ayırdık ehl-i beyte. Bu kadar olur, müminin namazdan başka yüksek bir şeyi yok ki. Namazda mümin ağlasa, kolu ağrıdığı için veya ayağı ağrıdığı için ağlasa namazı bozuluyor neredeyse. Dünyalık bir şeyden dolayı ağladın diye. Dünya kelamı, dünya tavrı, dünya refleksi koymuyoruz namaza ama "Muhammed'in ailesine salat et" diye bir aileyi namazımızın bir bölümü yapıyoruz. İmanımız böyle lakin put yapmıyoruz. Put yapmıyoruz. Hiçbiri masum değil, hepsi başımızın tacı, hiçbiri masum değil. Masum değil demek hepsi günah kuyusuna düşmüş demek de değil. Herkesin yeri değişik. Yani Hüseyin radiyallahuanh ile Hüseyin'in 75 torunu aynı seviyede mi? Veya oğlu aynı seviyede mi?

Kardeşler, biz efendimiz, sevgilimiz, başımızın tacı, cennet gençlerinin sultanı Hüseyin radiyallahuanhın şehadetini bile makamının yüksekliği için gerekçe olarak görmüyoruz. Şehadetine yandık, yüreğimiz kavruldu, ayrı bir konu. Zalimin zulmünü asla benimsemeyiz. Lanet ederiz. Kabullenemeyiz ama biz şehit olduğu için değil, Resûlullah'ın torunu olduğu için saygı gösteriyoruz. Bu şehitliği nasıl görüyoruz peki, nasıl göreceğiz? Dedesi, anası, babası ve dedesinin bütün yârânı hicret ve hicret gibi büyük makamlarla Allah'a kavuştular. Hüseyin ve Hasan, İslam devletinde doğdular. Elim, gülüm bebek büyüdüler. Ne hicret ne cihat şerefini yakalayamadılar. Uhud'a katılamadılar, Bedir'e katılamadılar, Tebuk'e gidemediler. Büyük bir sülalenin, muhteşem yıldızlar arasında yaşayan bir ailenin evde büyümüş çocuklarıydılar. Allah, bu dünyada erişilebilecek en büyük makam olan şehitlikle o ailenin içinde yer alan koltukları, makamı bedavadan değil hak ederek kavuşsun istedi. Allah şehitliği onun için nasip etti ona. Vay hâline onun kıyamet günü şehadetine sebep olanlara. Yandılar, kavruldu cehennemde.

Lakin Peygamber torunluğu ehl-i beytten kaynaklanan bir azametse, Hasan'ı yok mu sayacağız? Hasan şehit olarak vefat etmedi. Abartmak bu dinde yok. Her şeyi yerine oturtuyoruz. Yerine oturtuyoruz zira Hüseyin'e saygımız dedesinden kaynaklanıyor.

Dedesinin ölüm gününü bilmiyorsun, Hüseyin'in ölüm gününde kavruluyorsun. Kabuk özden daha değerli olmaz. Muhammed'in torunu olmaktan kaynaklanıyordu bu azamet, sallallahu aleyhi ve sellem. Biz aşırılarla cimriler arasında orta yerde duruyoruz. Hiçbir şey olmamış gibi, sanki normal tarihî bir olaymış gibi bakanlar, çok kısır ve cimrice bakıyorlar. Putlaştırıp yakıp yıkanlar da abartılı bir şekilde bakıyorlar. Bunun dengesi ehl-i sünnetin tuttuğu yoldur. Allah bu yolu bize tavsiye etmiştir. Zira bir insanın etrafında ölüp dirilmek yok.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in torunu olmak bir şereftir. O şerefe kavuşanların yanında olmayı da biz Allah'tan istiyoruz. Bunun için gayret ediyoruz. Lakin dedesinden daha değerli hâle getirerek değil, lakin tuttuğu yolun dışında bir yol tutarak değil.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.